UNIONIN TUOMIOISTUIMEN TUOMIO (ensimmäinen jaosto)

2 päivänä syyskuuta 2010 *

Asiassa C-290/07 P,

jossa on kyse Euroopan unionin tuomioistuimen perussäännön 56 artiklaan perustuvasta valituksesta, joka on pantu vireille 14.6.2007,

Euroopan komissio, asiamiehenään J. Flett, prosessiosoite Luxemburgissa,

valittajana,

ja jossa valittajan vastapuolena ja muina osapuolina ovat

Scott SA, kotipaikka Saint-Cloud (Ranska), edustajinaan J. Lever, QC, solicitor R. Griffith, solicitor M. Papadakis, barrister P. Gardner ja barrister G. Peretz, prosessiosoite Luxemburgissa,

kantajana ensimmäisessä oikeusasteessa,

* Oikeudenkäyntikieli: englanti.

jota tukevat

Département du Loiret, edustajanaan avocat A. Carnelutti,

väliintulijana muutoksenhakuasteessa, ja

Ranskan tasavalta, asiamiehinään G. de Bergues, S. Seam ja F. Million,

väliintulijana ensimmäisessä oikeusasteessa,

UNIONIN TUOMIOISTUIN (ensimmäinen jaosto),

toimien kokoonpanossa: jaoston puheenjohtaja A. Tizzano sekä tuomarit E. Levits (esittelevä tuomari), J.-J. Kasel, M. Safjan ja M. Berger,

julkisasiamies: P. Mengozzi,
kirjaaja: hallintovirkamies K. Malacek,

ottaen huomioon kirjallisessa käsittelyssä ja 17.12.2009 pidetyssä istunnossa esitetyn,

kuultuaan julkisasiamiehen 23.2.2010 pidetyssä istunnossa esittämän ratkaisuehdotuksen,

on antanut seuraavan

tuomion

1 Euroopan komissio vaatii valituksellaan kumottavaksi Euroopan yhteisöjen ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuimen asiassa T-366/00, Scott vastaan komissio, 29.3.2007 antaman tuomion (Kok., s. II-797; jäljempänä valituksenalainen tuomio), jolla ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin kumosi valtiontuesta, jonka Ranska on myöntänyt Scott Paper SA:lle / Kimberly-Clarkille, 12.7.2000 tehdyn komission päätöksen 2002/14/EY (EYVL 2002, L 12; jäljempänä riidanalainen päätös) 2 artiklan siltä osin kuin se koskee suunnittelu- ja kehitystöiden kohteena olleen maa-alueen hintaetuna myönnettyä valtiontukea.

Asiaa koskevat oikeussäännöt

2 Euroopan yhteisön perustamissopimuksen [88] artiklan soveltamista koskevista yksityiskohtaisista säännöistä 22.3.1999 annetulla neuvoston asetuksella (EY) N:o 659/1999 (EYVL L 83, s. 1) pyritään sen toisen perustelukappaleen mukaan kodifioimaan ja vahvistamaan EY 88 artiklan soveltamista koskeva komission yhtenäinen käytäntö unionin tuomioistuimen oikeuskäytännön mukaisesti.

3 Mainitun asetuksen 6 artiklan 1 kohdassa täsmennetään, että päätöksessä aloittaa uusia ilmoitettuja tukia koskeva muodollinen tutkintamenettely ”pyydetään asianomaista jäsenvaltiota ja muita asianomaisia osapuolia esittämään huomautuksensa asetetussa määräajassa, joka yleensä on enintään yksi kuukausi” mutta jota voidaan jatkaa tietyissä asianmukaisesti perustelluissa tapauksissa.

4 Asetuksen N:o 659/1999 10 artiklan 3 kohdassa säädetään seuraavaa:

”Jos asianomainen jäsenvaltio ei – – muistutuksesta huolimatta anna pyydettyjä tietoja komission asettamassa määräajassa tai jos se antaa puutteelliset tiedot, komissio vaatii päätöksellä – – tietoja annettavaksi. – –”

Tosiseikat

5 Scott Paper Company on yhdysvaltalainen yhtiö, joka tuottaa saniteetti- ja kotitaloustarkoituksiin käytettävää paperia. Mahdollistaakseen tuotantolaitoksen

perustamisen Ranskaan Bouton Brochard Scott SA, jonka oikeudet ovat siirtyneet tämän yhdysvaltalaisen yhtiön tytäryhtiölle Scott SA:lle (jäljempänä Scott), Loiret'n departementti ja Orléansin kaupunki osoittivat 12.9.1987 tekemällään sopimuksella Société d'économie mixte pour l'équipement du Loiret'n (osin julkisessa, osin yksityisessä omistuksessa oleva, Loiret'n alueen kehittämisestä huolehtiva yhtiö, jäljempänä Sempel) tehtäväksi kaikkien tämän tuotantolaitoksen perustamisen kannalta tarpeellisten, noin 68 hehtaarin suuruisen maa-alueen suunnittelun ja kehittämisen edellyttämien tutkimusten ja toimenpiteiden toteuttamisen.

6 Orléansin kaupunki myi Sempelille symboliseen yhden frangin hintaan kyseessä olevat maa-alueet, jotka se oli itse ensin hankkinut kolmella kaupalla seuraavasti: 30 hehtaaria vuonna 1975, 32,5 hehtaaria vuonna 1984 ja 5,5 hehtaaria vuonna 1987. Orléansin kaupunki ja Loiret'n departementti sitoutuivat rahoittamaan alueen suunnittelusta ja kehittämisestä aiheutuvia kustannuksia 80 miljoonalla Ranskan frangilla (FRF).

7 Orléansin kaupungin, Loiret'n departementin ja Scottin 31.8.1987 tekemän sopimuksen (jäljempänä Scott-sopimus) mukaisesti Sempel myi vuoden 1987 lopussa Scottille 48 hehtaaria näistä kaiken kaikkiaan 68 hehtaarin suuruisista suunnittelu- ja kehitystöiden kohteena olleista maa-alueista 31 miljoonalla FRF:lla, eli noin 4,7 miljoonalla eurolla.

8 Tätä myyntiä ei ilmoitettu komissiolle valtiontukijärjestelmänä.

9 Tammikuussa 1996 Kimberly-Clark Corp. osti Scottin osakkeet. Se ilmoitti tehtaan sulkemisesta tammikuussa 1998. Procter & Gamble osti tehtaaseen liittyvän varallisuuden, eli maa-alueen ja itse tehtaan kesäkuussa 1998.

10 Ranskan Cour de comptesin (valtiontalouden tarkastusvirasto) julkaistua vuoden 1996 kertomuksensa, jossa käsiteltiin maa-alueen luovutusta Scottille, komissiolle tehtiin kantelu. Komissio päätti toukokuussa 1998 aloittaa EY 88 artiklan 2 kohdassa määrätyn menettelyn, joka johti riidanalaisen päätöksen tekemiseen.

11 Riidanalaisessa päätöksessä, sellaisena kuin se on muutettuna 2.3.2001 tehdyllä korjauksella, todetaan, että valtiontuki, jota on myönnetty Scottille 48 hehtaarin suuruisen maa-alueen kauppaan liittyvänä hintaetuna, jonka arvo on noin 39,588 miljoonaa FRF, eli noin 6,03 miljoonaa euroa, eli nykyarvoisena 80,77 miljoonaa FRF, joka vastaa 12,3:a miljoonaa euroa, ja vedenpuhdistusmaksuun liittyvänä hintaetuna, jonka arvo Ranskan viranomaisten on määritettävä, ei sovellu yhteismarkkinoille. Päätöksen 2 artiklassa määrätään perimään takaisin tällä perusteella sääntöjenvastaisesti jo maksetut määrät.

Asian käsittely komissiossa

12 Komissio osoitti Ranskan viranomaisille tammikuun 1997 ja huhtikuun 1998 välisenä aikana useita tietopyyntöjä, joihin nämä vastasivat osittain.

13 Komissio päätti 20.5.1998 aloittaa EY 88 artiklan 2 kohdan mukaisen menettelyn, ja se ilmoitti tästä Ranskan viranomaisille 10.7.1998 päivätyllä kirjeellä. Tämä päätös julkaistiin Euroopan yhteisöjen virallisessa lehdessä 30.9.1998 (EYVL C 301, s. 4), ja siinä myönnettiin osapuolille, joita asia koskee, kuukauden määräaika julkaisemisesta lukien huomautusten esittämiseksi.

14 Komissiolle huomautuksia esittivät Scott 23.11.1998 ja Ranskan viranomaiset 25.11.1998.

15 Koska Ranskan viranomaiset vastasivat vain osittain heille osoitettuihin lisätiedusteluihin, jotka koskivat riidanalaisen maa-alueen markkina-arvon määrittämistä, komissio vaati asetuksen N:o 659/1999 10 artiklan 3 kohdan nojalla tekemällään päätöksellä mainittuja viranomaisia toimittamaan sille ”kaikki tarpeelliset asiakirjat ja tiedot sen arvioimiseksi, mikä osa [Scottin] hyväksi toteutetuista toimenpiteistä on tukea ja missä määrin tämä on yhteismarkkinoille soveltuvaa”. Tässä päätöksessä yksilöitiin muun muassa tiettyjä asiakirjoja ja tietoja. Ranskan viranomaiset vastasivat tähän pyyntöön 15.10.1999 ainoastaan osittain.

16 Komission ja Ranskan hallituksen edustajien välillä pidettiin 7.12.1999 tapaaminen, johon osallistuivat myös Scottin edustajat ja jonka jälkeen komissio salli sen, että riidanalaisen tuen osalta voidaan esittää uusia seikkoja vuoden 1999 loppuun asti.

17 Käyttääkseen tätä mahdollisuutta Scott lähetti komissiolle 24.12.1999 kirjeen, johon sisältyi eräitä lisätietoja (jäljempänä Scottin kirje), ja Ranskan viranomaiset puolestaan toimittivat samankaltaisia tietoja 7.1.2000 ja 21.2.2000 päivätyillä kirjeillä.

18 Komissio ilmoitti Scottille 12.1.2000 ja 22.2.2000, ettei se voinut sisällyttää asiakirja-aineistoon Scottin 24.12.1999 päivättyyn kirjeeseen sisältyneitä lisähuomautuksia.

19 Komissio teki riidanalaisen päätöksen kaikkien käytettävissään olleiden tietojen ja todisteiden perusteella.

20 Todettuaan riidanalaisen päätöksen 29 perustelukappaleessa, että riidanalaista maa-aluetta ei myyty Scottille sellaisen tarjouskilpailun perusteella, jolle ei ollut asetettu ehtoja, eikä riippumaton asiantuntija ollut laatinut arviota sen hinnasta, ja korostettuaan saman päätöksen useissa kohdissa, kuten esimerkiksi 31, 32, 97, 160, 166 ja 168 perustelukappaleessa, että se oli tuloksetta pyrkinyt saamaan Ranskan viranomaisilta kattavat tiedot, joiden perusteella se olisi voinut tutkia riidanalaista tukea, komissio määritti sääntöjenvastaisen tuen takaisinperittävän määrän.

21 Tätä varten komissio vertasi samanlaisen maa-alueen markkinahintaa Scottin todella maksamaan hintaan.

22 Sen määrittämiseksi, mikä riidanalaisen maa-alueen markkinahinta olisi voinut olla vuonna 1987, komissio otti huomioon kustannukset, joita Orléansin kaupungille oli aiheutunut kyseisen maa-alueen hankkimisesta ja Scottin tuotantolaitoksen perustamiseksi tarpeellisista suunnittelu- ja kehitystöistä.

23 Niiden maa-alueiden osalta, joita koskevia suunnittelu- ja kehitystöitä ei ollut toteutettu, komissio käytti perustana keskihintaa, jonka Orléansin kaupunki oli maksanut vuosina 1975–1987 hankkiessaan ne kolme kiinteistöä, joista 48 hehtaarin riidanalainen maa-alue irrotettiin, eli 10,9 miljoonaa FRF:a. Tätä arvoa tukevat Orléansin kaupunginvaltuuston 27.5.1994 pidetyn kokouksen pöytäkirjassa esitetyt maininnat, ja se vastasi likimääräisesti Ranskan viranomaisten 17.3.1997 ja 29.5.1997 päivätyissä kirjeissä esittämää arviota, kuten riidanalaisen päätöksen 15 perustelukappaleesta ilmenee.

24 Riidanalaisen maa-alueen suunnittelu- ja kehitystöiden osalta, komissio piti oikeina määrinä Sempelille aiheutuneita kustannuksia, sellaisina kuin ne ilmenevät kyseisen yhtiön selvitystilatilinpäätöksestä, eli 140,4 miljoonaa FRF:a, kuten riidanalaisen päätöksen 19 perustelukappaleesta ilmenee.

25 Vähennettyään tästä määrästä muun muassa Sempelin lainakulut ja Scottin riidanalaisesta maa-alueesta maksamat 31 miljoonaa FRF komissio arvioi Scottille maksetun julkisen tuen määräksi 39,588 miljoonaa FRF.

26 Tällä perusteella komissio totesi riidanalaisen päätöksen päätösosassa seuraavaa:

”1 artikla

Valtiontuki, jonka Ranska on myöntänyt Scottille maa-alueeseen liittyvänä hintaetuna, jonka arvo on 39,58 miljoonaa Ranskan frangia (6,03 miljoonaa euroa), eli nykyarvoisena 80,77 miljoonaa Ranskan frangia (12,3 miljoonaa euroa), ja vedenpuhdistusmaksuun liittyvänä hintaetuna, jonka arvo Ranskan viranomaisten on määritettävä komission vahvistaman laskutavan perusteella, ei sovellu yhteismarkkinoille.

2 artikla

1. Ranskan on toteutettava kaikki tarvittavat toimenpiteet 1 artiklassa tarkoitetun ja tuensaajalle sääntöjenvastaisesti maksetun tuen perimiseksi takaisin.

2. Tuki on maksettava takaisin viipymättä kansallisen oikeuden menettelyjen mukaisesti, jos niissä mahdollistetaan päätöksen välitön ja tehokas täytäntöönpano. Takaisinperittävään tukeen sisällytetään korko alkaen siitä, kun tuki asetettiin tuensaajan käyttöön, tuen todelliseen takaisinperintään asti. Korko perustuu aluetukien avustusekvivalenttien laskennassa käytettyyn viitekorkoon.

3 artikla

Ranskan on ilmoitettava komissiolle kahden kuukauden kuluessa tämän päätöksen tiedoksiantamisesta sen noudattamiseksi toteuttamansa toimenpiteet.

4 artikla

Tämä päätös on osoitettu Ranskan tasavallalle."

Menettely ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuimessa ja valituksenalainen tuomio

27 Scott vetosi riidanalaisen päätöksen osittaista kumoamista koskevan kanteensa tueksi neljään kanneperusteeseen, jotka perustuivat muun muassa siihen, että kyseisellä päätöksellä loukataan olennaisia menettelysääntöjä, koska komissio ei ollut ottanut huomioon eräitä asiakirjoja ja tietoja, jotka Scott oli toimittanut tutkintamenettelyn aloittamisesta tehdyssä päätöksessä asetetun määräajan päättyessä. Lisäksi Scott väitti neljännessä kanneperusteessaan, että komissio oli tehnyt useita arviointivirheitä

määrittäessään tuen määrän ja erityisesti eritellessään Scottin riidanalaisesta maa-alueesta maksamia 31 miljoonaa FRF:a.

28 Komissio vaati kanteen hylkäämistä kokonaisuudessaan mutta myönsi kuitenkin vastineessaan, että se oli tehnyt virheen katsoessaan, että Scottin maksamat 31 miljoonaa FRF oli käytetty 68 hehtaarin suuruisen alueen hankintaan eikä riidanalaisen maa-alueen hankintaan. Tämän mukaisesti komissio korjasi riidanalaista päätöstä 21.3.2001 ja alensi vastaavasti takaisin perittävän tuen määrää.

29 Ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin tutki alustavana kysymyksenä sen, voitiinko Scottin kanteensa liitteessä esittämät neljä asiakirjaa ottaa tutkittaviksi, minkä komissio oli kiistänyt. Ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin täsmensi valituksenalaisen tuomion 44 kohdassa, että nämä asiakirjat oli pätevästi liitetty kannekirjelmään ja että ne siis kuuluvat ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuimen asiakirjavihkoon. Se katsoi näin ollen, että niiden tutkittavaksi ottaminen ei ollut kyseenalainen. Tuomioistuin täsmensi, että komissio kiisti itse asiassa sen seikan, että nämä asiakirjat voitaisiin ottaa huomioon arvioitaessa riidanalaisen päätöksen laillisuutta, koska ne eivät kuuluneet komission asiakirjoihin hallinnollisen menettelyn aikana.

30 Ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin otti kantaa kolmeen näistä asiakirjoista siten, että se hyväksyi komission väitteet kahden ensimmäisen osalta ja hylkäsi tutkimatta jättämistä koskevan väitteen kolmannen asiakirjan osalta, ja totesi tämän jälkeen, että komissio oli virheellisesti kieltäytynyt sisällyttämästä Scottin kirjettä hallinnollisiin asiakirjoihin.

31 Ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin korosti valituksenalaisen tuomion 58–61 kohdassa erityisesti sitä, että kun otetaan huomioon esillä olevan asian olosuhteet ja se seikka, että komissio oli hyväksynyt vastaavanlaiset tiedot, jotka sisältyivät Ranskan viranomaisten 7.1.2000 ja 21.2.2000 päivättyihin kirjeisiin, sen olisi tullut ottaa huomioon Scottin kirjeeseen sisältyneet tiedot.

32 Näin ollen ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin katsoi valituksenalaisen tuomion 63 kohdassa, että Scott saattoi vedota tähän kirjeeseen kiistääkseen riidanalaisen päätöksen laillisuuden. Tämän johdosta ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin tutki välittömästi neljännen kumoamisperusteen, jonka mukaan riidanalaisen tuen arvioinnissa oli tehty virheitä.

33 Ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuimen päättely tältä osin oli kolmivaiheinen.

34 Ensimmäiseksi se totesi, että komissio oli tehnyt laskentatapa- ja laskuvirheitä ja että komission arvioinnissaan käyttämät tiedot olivat epätäsmällisiä.

35 Valituksenalaisessa tuomiossa korostetaan erityisesti, että valitessaan kustannuksiin perustuvan laskentatavan riidanalaisen maa-alueen markkina-arvon määrittämiseksi komissio oli tehnyt virheitä sekä tämän laskentatavan valinnassa että itse sen soveltamisessa.

36 Niinpä ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin katsoi valituksenalaisen tuomion 106 kohdassa, että komissio oli perustanut arviointinsa toissijaisiin ja välillisiin tietoihin valitessaan hankintakustannuksiin perustuvan laskentatavan sen riidanalaisen maa-alueen markkina-arvon määrittämiseksi, jolla ei ollut toteutettu suunnittelu- ja kehitystöitä.

37 Toisaalta valituksenalaisen tuomion 110 ja 111 kohdassa todetaan, että määrittäessään hintaa, jolla Orléansin kaupunki hankki riidanalaisen maa-alueen, komissio teki laskuvirheen, jonka johdosta sen riidanalaisen maa-alueen, jota koskevia suunnittelu- ja kehitystöitä ei ollut toteutettu, markkina-arvo lähestyi Ranskan viranomaisten hallinnollisen menettelyn kuluessa esittämää arviota, jota tarkoitetaan riidanalaisen päätöksen 15 perustelukappaleessa. Ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin katsoi valituksenalaisen tuomion 111 kohdassa, että tämä virhe ei ollut anteeksiannettava, vaikka se koituikin Scottiin hyväksi. Ilman tätä virhettä komissio nimittäin olisi

luultavasti huomannut, että Orléansin kaupunginvaltuuston 27.5.1994 pidetyn kokouksen pöytäkirjassa olevat tiedot eivät välttämättä vahvistaneet sen arvioita.

38 Lisäksi valituksenalaisen tuomion 114–119 kohdan mukaan komission käyttämät tiedot olivat epätäsmällisiä. Koska Ranskan alueelliset julkisyhteisöt olivat ostaneet Scottille myydyn maa-alueen kolmella kertaa vuosien 1975 ja 1984 välisenä aikana, komissio ei voinut käyttää näiden kauppojen keskihintaa arvioidakseen sen riidanalaisen maa-alueen, joka ei ollut ollut suunnittelu- ja kehitystöiden kohteena, markkina-arvoa vuonna 1987.

39 Ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin yksilöi valituksenalaisen tuomion 120–122 kohdassa riidanalaisen maa-alueen suunnittelu- ja kehitystöiden arvon arvioimisen osalta ne tekijät, joiden vuoksi komission olisi pitänyt epäillä tältä osin valitsemansa menetelmän, joka perustui Sempelille näiden töiden toteuttamisesta aiheutuneisiin kustannuksiin, luotettavuutta. Valituksenalaisessa tuomiossa korostetaan erityisesti, että komissio ei ollut ottanut huomioon sitä, että Scott-sopimuksessa mainitun rakennettavaksi tarkoitetun tehtaan pinta-ala ei ollut sama kuin lopulta rakennetun tehtaan pinta-ala, sellaisena kuin se mainitaan Orléansin kaupunginvaltuuston 27.5.1994 pidetyn kokouksen pöytäkirjassa. Asiassa ei ollut otettu huomioon myöskään Scott-sopimuksesta ilmenevien toteutettavien töiden arvon ja Sempelin selvitystilatilinpäätöksestä ilmenevien töiden kustannusten välistä eroa. Ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin katsoi, että komission olisi tullut ainakin tiedustella Scottilta sitä, mistä näistä seikoista ilmenevät eroavaisuudet johtuivat.

40 Toiseksi ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin katsoi, että jos komissio olisi ottanut asianmukaisesti huomioon Scottin kirjeessä ja Ranskan viranomaisten perättäisissä huomautuksissa olleet tiedot ja arviot, sen olisi pitänyt huomata riidanalaisen maa-alueen markkina-arvon arviointiin liittyvät merkittävät eroavaisuudet. Tuomioistuin korosti valituksenalaisen tuomion 137 ja 138 kohdassa, että tällaisten epäilysten vallitessa komission olisi väistämättä tullut käyttää muita arviointimenetelmiä, kuten riippumattoman asiantuntijan lausuntoa, riidanalaisen maa-alueen markkina-arvon

määrittämiseksi tai ainakin pyytää Scottilta ja Ranskan viranomaisilta lisätietoja näiden huomautuksissaan esittämistä arvioista.

41 Kolmanneksi ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin katsoi, että komissio ei voinut vedota sillä olevaan oikeuteen tehdä valtiontukea koskeva päätös pelkästään käytettävissä olevien seikkojen perusteella, jos kyseessä oleva jäsenvaltio ei tietojen toimittamista koskevan päätöksen jälkeen toimi yhteistyössä vaaditulla tavalla.

42 Näiden kolmiosaisten perustelujen nojalla ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin katsoi, että komissio oli riidanalaisessa päätöksessä loukannut sillä olevaa velvollisuutta suorittaa EY 88 artiklan 2 kohdassa tarkoitettu tutkintavaihe huolellisesti, ja tämän vuoksi hyväksyi neljännen kanneperusteen. Näin ollen ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin kumosi riidanalaisen päätöksen 2 artiklan tutkimatta kolmea muuta kanneperustetta.

Asianosaisten ja muiden osapuolten vaatimukset

43 Komissio vaatii valituksessaan, että unionin tuomioistuin

– kumoaa valituksenalaisen tuomion ja ratkaisee valituksen kohteena olevat kysymykset tai palauttaa unionin yleisen tuomioistuimen ratkaistavaksi ne kysymykset, joiden osalta unionin tuomioistuin katsoo, että asia ei ole ratkaisukelpoinen

– velvoittaa Scottin vastaamaan omista oikeudenkäyntikuluistaan ja korvaamaan komission oikeudenkäyntikulut sekä ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuimessa että unionin tuomioistuimessa

– velvoittaa Ranskan tasavallan vastaamaan omista oikeudenkäyntikuluistaan sekä ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuimessa että unionin tuomioistuimessa.

44 Scott vaatii, että unionin tuomioistuin hylkää valituksen ja velvoittaa komission korvaamaan muutoksenhausta aiheutuneet oikeudenkäyntikulut.

45 Loiret'n departementti, joka hyväksyttiin yhteisöjen tuomioistuimen presidentin 17.7.2008 antamalla määräyksellä asiassa väliintulijaksi tukemaan Scottin vaatimuksia, vaatii, että unionin tuomioistuin hylkää valituksen ja velvoittaa komission korvaamaan oikeudenkäyntikulut.

Valituksen tarkastelu

46 Komission valitusperusteet kohdistuvat erityisesti ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuimen valituksenalaisessa tuomiossa esittämän päättelyn eri osiin.

47 Näistä erityisesti 9.–12. valitusperuste, jotka on syytä tutkia ensimmäiseksi, kohdistuvat ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuimen päättelyn ensimmäiseen osaan.

Komission 9.–12. valitusperuste, joissa väitetään pääpiirteissään, että ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin ylitti tuomioistuinvalvonnan harjoittamiseen liittyvän toimivaltansa

Asianosaisten ja muiden osapuolten lausumat

48 Yhdeksännessä valitusperusteessaan komissio moittii ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuinta siitä, että se katsoi erityisesti valituksenalaisen tuomion 105–108 kohdassa, että komissio oli riidanalaisen maa-alueen ja sitä koskevien suunnittelu- ja kehitystöiden arvon määrittämiseksi virheellisesti soveltanut laskentatapaa, joka perustuu Ranskan viranomaisille aiheutuneisiin kustannuksiin, ja täten loukannut sillä olevaa velvollisuutta tutkia puolueettomasti ja huolellisesti esillä olevan asian tosiseikat.

49 Koska tästä arvosta ei riidanalaisen tuen myöntämishetkellä ollut olemassa mitään arviota eikä asiassa ollut myöskään toteutettu avointa tarjouskilpailua, komissio katsoo, että se saattoi perustellusti käyttää tällaista laskentatapaa.

50 Yhtäältä komissio toteaa, että sillä on laaja harkintavalta valita tapa, jolla se arvioi maa-alueen ja sitä koskevien suunnittelu- ja kehitystöiden arvon.

51 Toisaalta kustannuksiin perustuva laskentatapa soveltuu erityisen hyvin tilanteeseen, jolle on ominaista sellaisen maa-alueen myynti, jolla on toteutettu tuensaajan tarpeisiin mukautettuja suunnittelu- ja kehitystöitä.

52 Näin toimiessaan ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin komission mukaan edellytti sitä pyytämään lisätietoja Ranskan viranomaisilta ja Scottilta tai jopa turvautumaan ulkoiseen asiantuntijaan sellaisissa olosuhteissa, joissa komissiolla kuitenkin on oikeus käyttää kustannuksiin perustuvaa laskentatapaa, kuten julkisten viranomaisten tekemiin maa-alueita ja rakennuksia koskeviin kauppoihin sisältyvistä tuista annetusta komission tiedonannosta ilmenee (EYVL 1997, C 209, s. 3).

53 Lopuksi komissio väittää, että toisin kuin ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin katsoi valituksenalaisen tuomion 139 kohdassa, komissiolla ei ollut mitään syytä antaa etusijaa riidanalaisen maa-alueen sille hinnalle, joka perustuu Scott/Kimberly-Clarkin ja Procter & Gamblen väliseen kauppaan vuonna 1998, sen määrittämiseksi, mikä tämän maa-alueen arvo olisi ollut 11 vuotta aiemmin.

54 Scott väittää, että komission kritiikki perustuu valituksenalaisen tuomion virheelliseen ymmärtämiseen. Ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin ei Scottin mukaan moittinut komissiota siitä, että se oli käyttänyt kustannuksiin perustuvaa laskentatapaa, vaan siitä, ettei se ollut pohtinut muita tapoja arvioida riidanalaisen maa-alueen arvoa.

55 Loiret'n departementti korostaa, että komission oli tarkasteltava kaikkia riidanalaisen maa-alueen arvon arvioimistapoja ja valittava näistä luotettavin. Komission valitsema kustannuksiin perustuva laskentatapa on kuitenkin toissijainen suhteessa välittömään arviointiin perustuviin laskentatapoihin.

56 Kymmenennen valitusperusteen osalta komissio korostaa, että se perusti arviointinsa kyseessä olevan omaisuuden arvosta Scottille edullisimpaan tapaan. Lisäksi toisin kuin ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin katsoi, komission tehtävänä ei ollut selvittää Sempelin tilinpäätöksestä ilmenevien kustannusten ja Scott-sopimuksessa mainittujen kustannusten välisiä eroavaisuuksia.

57 Scott toteaa vastauksena tähän, että ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin pelkästään katsoi, että komissio ei voinut pitää riidanalaisen maa-alueen suunnittelu- ja kehitystöiden markkina-arvon arvioimisessa lähtökohtana Sempelille aiheutuneita kustannuksia.

58 Komissio moittii 11. valitusperusteessa ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuinta siitä, että se totesi valituksenalaisen tuomion 118 kohdassa, että Orléansin kaupunginvaltuuston 27.5.1994 pidetyn kokouksen pöytäkirjassa oli vain erittäin lyhyt yhteenveto sen maa-alueen kustannuksista, jota koskevia suunnittelu- ja kehitystöitä ei ollut toteutettu, eikä siinä selvitetty niitä yksityiskohtaisesti. Näin toimiessaan ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin ylitti sillä olevan valvontavallan alalla, jolla komissiolla on laaja harkintavalta.

59 Scott puolestaan väittää, että Orléansin kaupunginvaltuuston pöytäkirjassa olevat viittaukset, jotka komissio mainitsee valituksessaan, eivät pidä paikkaansa, kun otetaan huomioon komission itsensä toimittamat liitteet. Scott katsoo täten, että tämä seikka on jätettävä huomiotta.

60 Komissio väittää 12. valitusperusteessaan, että ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin teki oikeudellisen virheen katsoessaan valituksenalaisen tuomion 125 kohdassa, että komission olisi pitänyt ottaa huomioon Ranskan viranomaisten vuonna 1993 suorittamasta verotarkastuksesta ilmenevä arviointi sen maa-alueen arvosta, jota koskevia suunnittelu- ja kehitystöitä ei ollut toteutettu. Näin toimiessaan ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin ylitti toimivaltansa.

61 Scott korostaa, että olisi ollut asianmukaisempaa käyttää verohallinnon riidanalaisesta maa-alueesta suorittamaa arviointia kuin kustannuksiin perustuvaa laskentatapaa.

Unionin tuomioistuimen arviointi asiasta

62 Aluksi on muistutettava, että kysymys siitä, onko ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin perustellusti voinut katsoa sen arvioitavana olleiden tosiseikkojen nojalla, että yhteisön toimielimet ovat tai eivät ole laiminlyöneet huolellisuusvelvoitettaan, on oikeudellinen kysymys, joka muutoksenhaun yhteydessä kuuluu unionin tuomioistuimen valvontavallan alaisuuteen (ks. asia C-535/06 P, Moser Baer India v. neuvosto, tuomio 3.9.2009, Kok., s. I-7051, 34 kohta).

63 Tästä seuraa, että tätä arviointia koskevat komission valitusperusteet on otettava tutkittavaksi.

64 Näiden valitusperusteiden hyväksyttävyydestä on todettava, että vaikka komissiolla on valtiontukien alalla laaja harkintavalta, jonka käyttäminen edellyttää taloudellisten kysymysten arviointeja, jotka on tehtävä Euroopan unionin kannalta katsoen, tämä ei merkitse sitä, että unionin tuomioistuimet eivät voisi tutkia komission taloudellisista tiedoista suorittamaa tulkintaa.

65 Oikeuskäytännön mukaan unionin tuomioistuinten on nimittäin paitsi tutkittava esitettyjen todisteiden aineellinen paikkansapitävyys, luotettavuus ja johdonmukaisuus myös tarkistettava, sisältävätkö nämä todisteet kaikki ne merkitykselliset seikat, jotka on otettava huomioon monitahoisen tilanteen arvioinnissa, ja voivatko kyseiset todisteet tukea niistä tehtyjä päätelmiä (asia C-12/03 P, komissio v. Tetra Laval, tuomio 15.2.2005, Kok., s. I-987, 39 kohta).

66 Tässä valvonnassa unionin tuomioistuinten tehtävänä ei kuitenkaan ole korvata omalla taloudellisia seikkoja koskevalla arvioinnillaan komission arviointia (asia C-525/04 P, Espanja v. Lenzing, tuomio 22.11.2007, Kok., s. I-9947, 57 kohta). Unionin

tuomioistuinten harjoittama valvonta komission suorittamien monitahoisten taloudellisten arviointien osalta on rajoitettua valvontaa, joka rajoittuu väistämättä siitä varmistumiseen, että menettelyä ja perusteluvelvollisuutta koskevia sääntöjä on noudatettu, että tosiseikat pitävät asiallisesti paikkansa, että näitä tosiseikkoja ei ole arvioitu ilmeisen virheellisesti eikä harkintavaltaa ole käytetty väärin (ks. yhdistetyt asiat C-501/06 P, C-513/06 P, C-515/06 P ja C-519/06 P, GlaxoSmithKline Services ym. v. komissio, tuomio 6.10.2009, Kok., s. I-9291, 163 kohta).

67 Täten 9.–12. valitusperustetta – joissa komissio moittii ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuinta siitä, että se ylitti toimivaltansa katsoessaan, että komissio oli laiminlyönyt sillä olevan huolellisuusvelvoitteen määrittäessään riidanalaisen maa-alueen arvon ja täten riidanalaisen valtiontuen määrän – on tutkittava suhteessa edellä mainittuihin arviointiperusteisiin, jotka koskevat oikeuskäytännössä määritettyä unionin tuomioistuinten valvontavallan laajuutta. Näistä yhdeksäs ja kymmenes valitusperuste koskevat riidanalaisen maa-alueen suunnittelu- ja kehitystöiden arvon määrittämistä ja 11. ja 12. valitusperuste kyseisen maa-alueen muodostaman kiinteistön arvon määrittämistä.

– Kustannuksiin perustuvan laskentatavan valinta ja sen riidanalaisen maa-alueen, jota koskevia suunnittelu- ja kehitystöitä ei ollut toteutettu, markkina-arvon määrittämistavan valinta

68 Kuten julkisasiamies mainitsee ratkaisuehdotuksensa 138 ja 139 kohdassa, on huomattava, että komission on sen selvittämiseksi, onko viranomainen antanut valtiontukea myydessään maa-alueen yksityiselle, sovellettava markkinataloudessa toimivan yksityisen sijoittajan arviointiperustetta, jonka mukaisesti tutkitaan, onko oletetun tuensaajan maksama hinta sama kuin hinta, johon normaalissa kilpailutilanteessa toimiva yksityinen sijoittaja olisi voinut päätyä. Yleensä tämän arviointiperusteen soveltaminen edellyttää komissiolta monitahoista taloudellista arviointia (ks. vastaavasti asia C-56/93, Belgia v. komissio, tuomio 29.2.1996, Kok., s. I-723, 10 ja 11 kohta ja

yhdistetyt asiat C-328/99 ja C-399/00, Italia ja SIM 2 Multimedia v. komissio, tuomio 8.5.2003, Kok., s. I-4035, 38 ja 39 kohta).

69 Esillä olevassa asiassa on selvää, että komissio joutui arvioimaan sellaisen maa-alueen markkina-arvoa, joka myytiin vuonna 1987, eli 13 vuotta riidanalaisen kaupan jälkeen.

70 Asiassa ei ole myöskään kiistetty sitä, että riidanalaisen maa-alueen myynti Scottille toteutettiin ilman ehdotonta tarjousmenettelyä ja ilman riippumattoman asiantuntijan tekemää arviota. Kuten ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin totesi valituksenalaisen tuomion 96 kohdassa, komission tehtävä oli näin ollen monitahoinen, ja komissio saattoi päätyä tässä yhteydessä vain likimääräiseen arvioon riidanalaisen maa-alueen markkina-arvosta.

71 Päätyäkseen arvioon riidanalaisen maa-alueen ja sitä koskevien suunnittelu- ja kehitystöiden arvosta ja näin ollen määrittääkseen kyseessä olevan tuen määrän komissio käytti perustana kyseisen maa-alueen hankinnasta ja edellä mainituista töistä aiheutuneita kustannuksia.

72 Vaikka riippumattoman asiantuntijan käyttö onkin yksi tapa saada arvio maa-alueen markkina-arvosta, kuten julkisten viranomaisten tekemiin maa-alueita ja rakennuksia koskeviin kauppoihin sisältyvistä tuista annetusta komission tiedonannosta ilmenee, tästä huolimatta ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin ylitti tuomioistuinvalvontansa rajat, koska se tyytyi pelkästään toteamaan, että antaessaan ensisijan kustannuksiin perustuvalle laskentatavalle komissio oli loukannut huolellisuusvelvoitettaan, osoittamatta, että tässä yhteydessä huomiotta jätetyt seikat olisivat voineet johtaa erilaiseen arviointiin tuen määrästä. Ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin ei myöskään yksilöinyt ilmeistä arviointivirhettä.

73 Tätä laskentatapaa soveltamalla komissio päätyi katsomaan, että sen riidanalaisen maa-alueen, jota koskevia suunnittelu- ja kehitystöitä ei ollut toteutettu, markkina-arvo oli 10,9 miljoonaa FRF, joka yhtäältä vastasi likimääräisesti Ranskan viranomaisten hallinnollisessa menettelyssä ilmoittamia tietoja ja jota toisaalta vahvisti Orléansin kaupunginvaltuuston 27.5.1994 pitämän kokouksen pöytäkirja.

74 On korostettava, että tämän pöytäkirjan se ensisijainen tieto, johon komissio nojautui, on selvästi yksilöitävissä. Pöytäkirjassa nimittäin mainitaan arvio sen riidanalaisen maa-alueen, jota koskevia suunnittelu- ja kehitystöitä ei ollut toteutettu, arvosta silloin, kun se myytin Scottille. Näin ollen pelkästään sillä Scottin väitteellä, että komission viittaukset edellä mainittuun pöytäkirjaan eivät selvästi vastaa sen valitukseensa liittämää asiakirjaa, eivät riitä tutkittavaksi ottamisen kyseenalaistamiseen.

75 Julkisasiamiehen ratkaisuehdotuksensa 160–163 kohdassa esittämistä syistä komission ei myöskään välttämättä pitänyt epäillä näiden tietojen luotettavuutta, koska ne ovat peräisin toimenpiteeseen osallistuneelta viranomaiselta ja koska niissä pöytäkirjan sanamuodon mukaan esitetään virallinen alustava arvio riidanalaisen maa-alueen muodostaman ”kiinteistön arvosta”.

76 Tosin komissio teki kiistämättä laskuvirheen laskiessaan Scottin saaman etuuden määrää, koska se katsoi, että Orléansin kaupungin vuosina 1975–1987 hankkimat kiinteistöt kokonaisuudessaan vastasivat Scottille osoitettua maa-aluetta. Asiassa ei kuitenkaan ole osoitettu, että – toisin kuin ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin totesi valituksenalaisen tuomion 113 kohdassa – ilman tätä virhettä komissio olisi väistämättä pohtinut käyttämiensä tietojen luotettavuutta.

77 Yhtäältä komission käyttämä riidanalaisen maa-alueen markkina-arvo 16 FRF/m² vastaa likimain Ranskan viranomaisten 17.3.1997 ja 29.5.1997 päivätyissä kirjeissä esittämää keskihintaa 15 FRF/m².

78 Kun toisaalta otetaan huomioon, että komissio korosti useaan otteeseen käyttäneensä edellä mainitusta arvosta erittäin maltillista arviota, on todettava, että ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuimen esiin tuoma laskuvirhe koitui Scottin eduksi.

79 Lopuksi on todettava, että vaikka onkin valitettavaa, että komissio ei toiminut täydellisen johdonmukaisesti määrittäessään sen riidanalaisen maa-alueen hankintakustannuksia, jota koskevia suunnittelu- ja kehitystöitä ei ollut toteutettu, koska se otti huomioon vuosina 1975–1987 toteutettujen kolmen kaupan keskihinnat määrittääkseen markkina-arvon riidanalaiselle maa-alueelle eikä yksilöinyt sitä kiinteistöä, josta se on peräisin, ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin ylitti silti näin moniulotteista tilannetta arvioidessaan tuomioistuinvalvontansa rajat, kun se totesi tässä tilanteessa olettaman perusteella, että komissio oli loukannut huolellisuusvelvoitettaan. Ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin ei myöskään yksilöinyt sitä ilmeistä arviointivirhettä, jonka komissio sen mukaan teki laskentatavan valinnassa ja sen soveltamisessa.

80 Erityisesti on todettava, että komissiolla oli täysin perusteltu oikeus käyttää arviointinsa perustana mieluummin Ranskan viranomaisten antamia tietoja ja Orléansin kaupunginvaltuuston 27.5.1994 pidetyn kokouksen pöytäkirjassa olleita tietoja kuin Ranskan verohallinnon laatimaa arviointia, jota käytettiin vuonna 1993 toteutetussa verotarkastuksessa. Joka tapauksessa esillä olevan asian olosuhteissa, joita kuvastaa – kuten julkisasiamies toteaa ratkaisuehdotuksensa 140 kohdassa – se erityispiirre, että Ranskan viranomaiset eivät selvästikään toimineet yhteistyössä komission kanssa, tällainen valinta ei voi muodostaa ilmeistä arviointivirhettä.

– Riidanalaisen maa-alueen suunnittelu- ja kehitystöiden markkina-arvon arvioiminen

81 Asiassa on todettava, että ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin ei myöskään riidanalaisen maa-alueen suunnittelu- ja kehitystöiden markkina-arvon osalta yksilöinyt ilmeistä arviointivirhettä, jonka komission todettiin tehneen käyttäessään kustannuksiin perustuvaa laskentatapaa, ja se ylitti näin tuomioistuinvalvontansa rajat.

82 Kuten ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin huomautti valituksenalaisen tuomion 120 ja 121 kohdassa, asiakirja-aineistosta kiistämättä ilmenee eroavaisuuksia näiden töiden toteuttamiskustannuksissa ja kyseisen maa-alueen laajuudessa, mutta tästä huolimatta on kuitenkin korostettava, että tehtaan pinta-alan laajentaminen Scott-sopimuksessa alun perin sovittuun pinta-alaan verrattuna vastaa likimääräisesti sitä määrää, jolla Sempelille aiheutuneet kustannukset ylittivät suunnitellun määrän, sellaisena kuin nämä kustannukset ilmenevät sen selvitystilatilinpäätöksestä, eli 75,5 prosentin kustannusylitys suhteessa 80 prosentin laajennukseen.

83 Näin ollen komissiota ei voida moittia sitä, ettei se pyytänyt Scottilta selvitystä tästä seikasta, koska tehtaan pinta-alan laajennuksen ja kustannusten ylityksen välinen yhteys voidaan helposti päätellä. Ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin totesi kuitenkin valituksenalaisen tuomion 122 kohdassa, että asianosaiset eivät itsekään kyenneet istunnossa selvittämään, kuinka tehtaan koon kasvaminen olisi voinut saattaa kyseenalaiseksi Sempelin selvitystilatilinpäätöksestä ilmenevät kustannukset.

84 Niinpä kaikista edellä mainituista perusteluista seuraa, että siltä osin kuin ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin ei osoittanut, että komissio teki ilmeisen arviointivirheen määrittäessään riidanalaisen maa-alueen ja sitä koskevien suunnittelu- ja kehitystöiden markkina-arvon, se ylitti valvontavaltansa rajat katsoessaan

paikkansapitäviksi toteamiensa tosiseikkojen perusteella, että komissio oli loukannut huolellisuusvelvoitettaan riidanalaisen maa-alueen markkina-arvoa tutkiessaan.

85 Vaikka ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin yksilöi laskuvirheen ja eräitä likimääräisyyksiä komission laskentatavassa ja laskelmissa, on joka tapauksessa korostettava, että se ei valituksenalaisen tuomion tuomiolauselmassa kumonnut riidanalaisen päätöksen 1 artiklaa, joten se ei näin ollen katsonut, että esillä olevassa asiassa tutkintamenettelyssä tapahtuneet virheet ja likimääräisyydet olivat niin vakavia, että koko riidanalaisen päätöksen laillisuus olisi ollut kyseenalainen.

86 Näin ollen 9.–12. valitusperuste on hyväksyttävä.

Seitsemäs valitusperuste, jonka mukaan ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin perusti arviointinsa todisteiden sijasta olettamuksiin kyseenalaistaakseen komission arviot

Asianosaisten ja muiden osapuolten lausumat

87 Seitsemännellä valitusperusteellaan komissio moittii ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuinta siitä, että se katsoi, että komission olisi pitänyt kyseenalaistaa arvionsa Ranskan viranomaisten ja Scottin kirjeisiin sisältyneiden tietojen vuoksi. Kyse ei komission mukaan tältä osin ole niin ehdottomista todisteista, että ne olisivat voineet

aikaansaada epäilyksen komission suorittaman arvioinnin hyväksyttävyydestä, vaan paremminkin väitteistä, joita komission ei välttämättä ole otettava huomioon.

88 Scott katsoo, että komissio jättää huomiotta sen seikan, että ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin perusti harkintansa todisteisiin. Scottin kirjeeseen sisältyvät seikat ovat itsessään todisteita.

89 Loiret'n departementti korostaa joka tapauksessa, että asiakirjat, joihin Scottin kirjeessä viitatut arvioinnit perustuvat, ovat olemassa.

Unionin tuomioistuimen arviointi asiasta

90 Kuten ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin totesi valituksenalaisen tuomion 56 ja 95 kohdassa, valtiontukia koskevien EY:n perustamissopimuksen perustavanlaatuisten sääntöjen asianmukaiseksi soveltamiseksi komission on toteutettava moitittujen toimenpiteiden tutkintamenettely huolellisesti ja puolueettomasti, jotta sillä on lopullista päätöstä tehdessään käytettävissään mahdollisimman kattavat ja luotettavat tiedot (ks. vastaavasti asia C-367/95 P, komissio v. Sytraval ja Brink's France, tuomio 2.4.1998, Kok., s. I-1719, 62 kohta).

91 On myös muistutettava, että unionin tuomioistuinten on arvioitava valtiontukipäätöksen lainmukaisuutta niiden tietojen perusteella, joita komissiolla saattoi olla käytettävissään päätöstä tehdessään (asia C-390/06, Nuova Agricast, tuomio 15.4.2008, Kok., s. I-2577, 54 kohta).

92 Näiden seikkojen valossa on heti aluksi todettava, että ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin ei pitänyt riidanalaista päätöstä virheellisenä sellaisten seikkojen perusteella, joita komissiolla ei ollut käytettävissään tätä päätöstä tehtäessä.

93 Ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin katsoi valituksenalaisen tuomion 124–142 kohdassa, että komissio oli jättänyt huomiotta sellaisia tietoja, jotka olisivat tosiasiassa voineet olla hyödyllisiä riidanalaisen maa-alueen arvon määrittämisessä.

94 Kuten valituksenalaisen tuomion 125 kohdasta ilmenee, ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin viittasi erityisesti Scottin kirjeeseen ja Ranskan viranomaisten 21.2.2000 päivättyyn kirjeeseen, joissa ensinnäkin mainittiin Ranskan veroviranomaisten riidanalaisesta maa-alueesta vuonna 1987 laatima arvio. Toiseksi näissä kirjeissä mainittiin niin ikään Galtier-nimisen asiantuntijatoimiston riidanalaisesta maa-alueesta laatima asiantuntija-arvio ja Scottin Kimberly Clark Corp:lle myymästä varallisuudesta tehty arvio, jonka apporttiomaisuudesta lausunnon antava tilintarkastaja oli laatinut tammikuussa 1996.

95 Näiden kolmen asiakirjan osalta on heti alkuunsa korostettava, etteivät Scott tai Ranskan viranomaiset toimittaneet niitä komissiolle hallinnollisen menettelyn kuluessa. Lisäksi näistä Scottin kirje saapui komissiolle komission poikkeuksellisesti pidentämän määräajan päättyessä ja Ranskan viranomaisten kirje tämän määräajan päätyttyä. Lopuksi on todettava, kuten julkisasiamies huomautti ratkaisuehdotuksensa 120 ja 121 kohdassa, että sekä Scottin että Ranskan viranomaisten kirje sisälsivät ainoastaan niin ylimalkaisia väitteitä kyseessä olevan omaisuuden arvosta, ettei komissiolla vielä niiden vuoksi voinut olla velvollisuutta ottaa niitä huomioon tai aloittaa uudestaan tutkintamenettelyä.

96 Tästä on ensinnäkin todettava, että Galtier-nimisen asiantuntijatoimiston asiantuntijalausunto ja apporttiomaisuudesta lausunnon antavan tilintarkastajan suorittama arviointi tehtiin yhdeksän vuotta sen jälkeen, kun riidanalainen maa-alue myytiin Scottille. Näissä olosuhteissa komissiolla oli oikeus olla tutkimatta näitä arviointeja,

koska sillä oli Orléansin kaupunginvaltuuston 27.5.1994 pidetyn kokouksen pöytäkirjasta ilmenevän arvioinnin ansiosta käytettävissään luotettavampia tietoja.

97 Toiseksi on todettava, kuten ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuinkin totesi valituksenalaisen tuomion 125 kohdassa, että ei ole itsestään selvää, että riidanalaiselle maa-alueella verotarkastuksessa vahvistettu arvo osoittaa sen markkina-arvon. Toisin kuin ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin katsoi, komissio siis saattoi perustellusti katsoa, että asiassa ei ollut merkityksellistä pyytää verohallintoa esittämään tätä riidanalaisesta maa-alueesta laadittua arviointia.

98 Näin ollen edellä esitetystä seuraa, että ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin teki oikeudellisen virheen katsoessaan, että kun otetaan huomioon komissiolla riidanalaista päätöstä tehtäessä käytettävissään olleet todisteet, komissio loukkasi sillä olevaa huolellisuusvelvoitetta pelkästään siitä syystä, ettei se yhtäältä pyytänyt Scottia tai Ranskan viranomaisia esittämään niitä riidanalaisesta maa-alueesta tehtyjä arviointeja, joihin nämä viimeksi mainitut ainoastaan viittasivat kyseenalaistaakseen komission hyväksymän arvioinnin, eikä toisaalta aloittanut uudestaan tutkintamenettelyä.

99 Tämän johdosta myös seitsemäs valitusperuste on hyväksyttävä.

100 Kaikista näistä perusteista ilmenee, että valituksenalainen tuomio on kumottava, koska siinä todetaan, että komissio loukkasi sillä olevaa velvollisuutta tutkia asia huolellisesti ja puolueettomasti.

Asian palauttaminen unionin yleiseen tuomioistuimeen

101 Euroopan unionin tuomioistuimen perussäännön 61 artiklan ensimmäisen kohdan mukaan unionin tuomioistuin kumoaa unionin yleisen tuomioistuimen ratkaisun, jos muutoksenhaku todetaan aiheelliseksi. Tässä tilanteessa unionin tuomioistuin voi itse ratkaista asian lopullisesti, jos se on ratkaisukelpoinen.

102 Koska ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin tutki ainoastaan Scottin kanteensa tueksi esittämän neljännen kanneperusteen, asia on palautettava unionin yleisen tuomioistuimen ratkaistavaksi.

103 Koska asia palautetaan unionin yleiseen tuomioistuimeen, tästä muutoksenhakumenettelystä aiheutuneista oikeudenkäyntikuluista on päätettävä myöhemmin.

Näillä perusteilla unionin tuomioistuin (ensimmäinen jaosto) on ratkaissut asian seuraavasti:

1) Euroopan yhteisöjen ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuimen asiassa T-366/00, Scott vastaan komissio, 29.3.2007 antama tuomio kumotaan.

2) Asia palautetaan unionin yleiseen tuomioistuimeen.

3) Oikeudenkäyntikuluista päätetään myöhemmin.

Allekirjoitukset